

ΣΗΜΕΡΑ είναι μια από τις μεγαλύτερες γιορτές για τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία. Μια γιορτή που στέλνει μηνύματα Αγάπης, Ελπίδας, Άλληλεγγύης, μηνύματα Ανθρωπιάς που μεταμορφώνεται την αγέλη σε κοινωνία. Αν ο Χριστός με τη Διδασκαλία Του απευθύνεται στη νόση και ξυπνάει τον απολυτωρικό στοχασμό, η Παναγία με την καλοσύνη Της και την πραστόπτα Της απευθύνεται στο συναίσθημα. Δίνει παρηγοριά και Ελπίδα στους απελπισμένους, θάρρος στους αποκαρδιώμένους, υπομονή στους ανυπόμονους, την καρτερία στους πληγωμένους από τα βέλη των συμφορών, την ανακούφιση σε όσους παραδέρνουν σε θανάσιμους δισταγμούς. Στην Παναγία στηρίζουμε όλες τις ελπίδες μας. Βούθα Παναγία μου, λέμε στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας. Γιατί στα σπλάχνα Της συντελέστηκε το θαύμα της Εθνοσωτήριας Ενανθρώπισης του Θεού και Παρθένα έφερε στον κόσμο Τον Λυτρωτή μας Χριστό!

Η **ΣΗΜΕΡΙΝΗ** μέρα είναι χαρόδασνη. Γιορτάζει η Παναγία Μητέρα του Χριστού, Μητέρα όλων μας. Βασίλισσα των Αγίων και Αγγέλων. Παρηγορήτρια των πονεμένων, των φτωχών και των κατατρεγμένων. Κανένα Αποστολικό κέριγμα δεν ήταν αποτελεσματικότερο στην καρδιά των ανθρώπων στο πέρασμα των αιώνων, όσο η Θεία Μορφή της Παρθένου Μαρίας. Μορφή Αγνότητας, Στοργής και Ταπείνωσης. Πηγή Ελπίδας εκεί που δεν υπάρχει Οδηγήτρια στη χαρά της Απολύτωρων σε καιρούς δυσχείμερους για τον άνθρωπο. Γίατο ο Χριστιανική Ανατολή και η Χριστιανική Δύση έχουν κοινήσει την Παναγία με ένα σωρό επίθετα. Δεν υπάρχει εκκλησάκι της Παναγίας, που να μην έχει ξεχωριστό επίθετο. Όλο αυτό το πλήθος των επωνυμιών δεν μαρτυρεί τίποτε άλλο παρά την έκταση της Λατρείας της Παναγίας, την άμεση ψυχική επαφή που υπάρχει ανάμεσα στην προσωπικότητά Της και στον πιστό. Ο Ελληνικός Λαός βασανισμένος και βαθιά δοκιμασμένος βρήκε στην Παναγία την πονεμένη Μάνα του Θεού, μια έκφραση απόλυτα δική του.

Η Παναγία υπήρξε και είναι Πηγή έμπνευσης στη Λογοτεχνία, στην Ποίηση, στη Ζωγραφική και γενικά συγκινεί κάθε ανθρώπινη ψυχή.

ΜΗΤΕΡΑ όλων των ανθρώπων έχουν πει την Παναγία μας, την Θεομήτρα που λατρεύτηκε από την Ορθοδοξία όσο κανείς άλλος Άγιος. Στη γιορτή Της σαν σήμερα 15 Αυγούστου όλοι οι Ορθόδοξοι σε κάθε γωνιά της Γης θα τρέξουν να ανάψουν ένα κερί στη Χάρη Της. Οι Εκκλησίες είναι στολισμένες και η Θαυματουργική Της Εικόνα κατάφορτη από Αναθήματα Πιστών, που πηγαίνουν για να προσκυνήσουν και να ζητήσουν θεραπεία, όσοι πάσχουν. Και εδώ πρέπει να θυμηθούμε τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, τον Άγιο των Γραμμάτων, που λέει: «Κάθε Ανάθημα είναι και ένας πόνος». Δεν είναι μόνο ο άπειρος σεβασμός που αισθανόμαστε για την Παναγία, αλλά Λατρεία. Μια Λατρεία που πηγάζει από τη σκέψη, από τη ψυχή, από όλο μας

το είναι... Λατρεύουμε την Παναγία, όπως λατρεύει το βρέφος τη Μητέρα του και δεν μπορεί να κάνει λεπτό χωρίς αυτή. Πιστεύουμε στη Θαυματουργική Παρουσία Της σε κάθε μας θήμα. Λατρεύουμε τη Θεία Της Ύπαρξη. Την Προσκυνούμε. Αναζητάμε τη Θαυματουργική ανάσα Της, Παρακαλούμε να είμαστε ικανοί να επικοινωνούμε μαζί Της. Και η Γλυκιά Παναγία μας σκύβει στοργικά και μας αγκαλιάζει, ακόμη και τους επικριτές Της. Είναι η Μητέρα του Χριστού μας που μας προσφέρει τη χαρά και το φως. Ποτέ δεν έχουν δοθεί από Λατρεία τόσα ονόματα σε Αγία, όπως στην Παναγία. Κάθε γωνιά, κάθε περιοχή Την θέλει δικιά του. Με έναν γλυκό εγωισμό – ανθρώπινο γνώρισμα – αποζητούν τη δικιά τους Παναγία, την αποκλειστική του Νησιού, του Χωριού, της Πόλης ή της Φυλής τους δεν είναι υπέροχο;

ΕΞΧΩΡΙΣΤΗ Θέση στην καρδιά του Αυστρα-

λιώτη Έλληνα κατέχει η Παναγία του Πόντου Σουμελά και η Παναγίτσα μας στο Ρέτεφρεν. Κάτω από τη Σεπτή Σκέπη της Παναγίας των Ποντίων Σουμελά, του Συμβόλου του Ποντιακού Ελληνισμού είναι Χρέος να φέρουμε στη μνήμη μας Όλους εκείνους που χάθηκαν στα χρόνια της Μεγάλης Δακτυομασίας. Στα χρόνια της Γενοκτονίας. Να τους σκεφτούμε και να προσευχηθούμε το Έθνος μας στην Ιστορία του ποτέ να μην γνωρίσει τέτοιες τραγωδίες, όπως αυτές του Πόντου, της Σμύρνης, της Κωνσταντινούπολης και της Μαρτυρικής μας Κύπρου. Και η θεομήτορα που στο πέρασμα των αιώνων φώτισε τον δύσκολο δρόμο του Έθνους μας, θα σταθεί Στοργικά και τώρα κοντά του, αρκεί και εμείς να πούμε με ευλάβεια και σεβασμό: «Σε Αγαπάμε Παναγία μας».

ΤΟΠΟΣ Λατρείας από καιρούς μακρινούς είναι και η Παναγία μας στο Ρέτεφρεν αφιερωμένη στην Κοίμηση της Θεοτόκου. Καταφύγιο και Σκέπη των Πρωτομεταναστών σε καιρούς δυσχείμερους και ειρηνικούς. Πλήθη προσκυνητών, από όλα τα μέρη του Σύνδει συρρέουν για να προσκυνήσουν την Πανασεβάσμια και θαυματουργική Εικόνα Της. Είναι ένα Μνημείο του Πολιτισμού μας που κρατάει φυλαγμένη με σεβασμό την Ιστορία του Ελληνισμού στους Αντίποδες.

ΜΕΓΑΛΗ Πορτή της Παναγίας για τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία. Κάθε Μεγάλη Γιορτή έχει και το δικό της συναισθηματικό πλούτο, τις δικές της Αγιασμένες στιγμές, το δικό της Μαρτυρικό Αναστάσιμο και Λυτρωτικό Οδοιπορικό. Τη θεοκρατική όμως τούτη Ημέρα του Δεκαπενταύγουστου της Κοίμησης της Θεοτόκου ο Ανθρώπος γίνεται «Θεέλατος! Μεγάλη η Χάρη Της! Ας αφήσουμε στη Χάρη Της λίγα λουλούδια Ευλάβειας, Αγάπης και Τιμής στη Θεομήτορα και ας παρακαλέσουμε τη Μεγαλόχαρη να κάνει το θαύμα Της και να Απολυτρώσει την Πατρίδα μας από τη σημερινή πρωτόγονωρ δοκιμασία της και να την οδηγήσει στο δρόμο της Προόδου και της Ευημερίας.

Βιβλίο για τους Έλληνες που πολέμησαν στην Παπούα Νέα Γουϊνέα

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατέλαβε ο Αυστραλός έχασαν τη ζωή τους σε σκληρές μάχες κόντρα στους Ιάπωνες, στο βουνό Κοκόντα της Παπούας Νέας Γουϊνέας.

Εκεί πολέμησαν και έπεσαν και αρκετοί Έλληνες, που υπηρετούσαν με τις αυστραλιανές ένοπλες δυνάμεις.

Πριν λίγες μέρες ένας ομογενής, βετεράνος του Βιετνάμ και ιστορικός, επισκέφθηκε το Κοκόντα και περπάτησε τα 94 «εφιαλτικά» κιλιόμετρα από όπου πέρασαν και οι Αυστραλοί, για να αποδώσει φόρο τιμής. Άλλα και για να κατανοήσει από πρώτο χέρι το περιβάλλον και τις συνθήκες που πολέμησαν και να τα καταγράψει σε ένα βιβλίο.

Πρόκειται για τον Στιβ (Αναστάσιο) Κυρίτση, συγγραφέα διο δίγλωσσων βιβλίων, ένα για τους Έλληνες που πολέμησαν στο Βιετνάμ με τις αυστραλιανές δυνάμεις και ένα για όλους τους Έλληνες που υπηρέτησαν στον αυστραλιανό στρατό. Τώρα ο κ. Κυρίτσης αποφάσισε να γράψει ένα τρίτο βιβλίο, για τους Έλληνες που πολέμησαν στο Κοκόντα της Παπούα Νέας Γουϊνέας κόντρα στους Ιάπωνες κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

«Έλληνοι αυστραλοί που πολέμησαν στην Παπούα Νέα Γουϊνέα στην πόλεμη της Βιετνάμ 1962-1972». Στο πρώτο του βιβλίο περιλαμβάνονται οι αναμνήσεις του ίδιου αλλά και δεκάδων άλλων Ελλήνων της Αυστραλίας από τον πόλεμο στο Βιετνάμ. Τόσο οι πρωτοπόροι όσο και των άλλων Ελλήνων συντρόφων του καταγράφηκαν για πρώτη φορά σε βιβλίο και παρουσιάζουν ξεχωριστό ενδιαφέρον.

Ο Μιχάλης Μαραζές που υπηρέτησε στο Βιετνάμ από το 1968 έως το 1969 λέει: «Η Αυστραλία δεν έπερπε να πάρει μέρος σ' αυτόν τον πόλεμο. Γυρίζοντας πίσω βρήκαμε πολλά εμπόδια προσαρμογής και όλοι μάς έβριζαν σαν να έλεγαν «εσείς φταίτε για όλα». Από τότε και για 40 χρόνια ακόμα βλέπω εφιάλτες κάθε βράδυ».

Ο Ιωάννης Παναγάρης από το Βαρθολομό Πελοποννήσου λέει πώς ο λόγος που οι Βιετκόγκ κέρδισαν τον πόλεμο ήταν τα τεράστια καταφύγια τους κάτω από το έδαφος: «Ηταν οργανωμένοι και αποφασισμένοι. Κάθε φορά που τους πλησιάζαμε μας «μύριζαν» και το έσκαγαν».

Greek-Australians

in the Australian Armed Forces

World War I & World War II

Steve Kyritsis

Έλληνο-Αυστραλοί που υπηρέτησαν μέσα στα αυστραλιανά στρατεύματα στους δύο Παγκόσμιους Πόλεμους

Anastasios Δ. Kyritsis

Ο Δημήτρης Παπανδρέας λέει: «Οι Βιετκόγκ πάταν άριστοι στον ανταρτοπόλεμο. Πολεμούσαν μέσα στη χώρα τους, όλα τα μέρη τα ήξεραν, οι κάτοικοι παντού τους βοηθούσαν. Την πημέρα κυκλοφορούσαν στους δρόμους σαν απλός κόσμος και τη νύχτα πάταν στρατιώτες».

Υπάρχουν και κάποιες ευχάριστες αναμνήσεις ό